

THRILLER

LINDSAY MARCOTT

V PŘÍBOJI POCHYB

COSMOPOLIS

LINDSAY MARCOTT

V PŘÍBOJI
POCHYB

Přeložila Ivana Čejková

Text copyright © 2021 by Lindsay Marcott

All rights reserved

This edition is made possible under a license arrangement originating

with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration

with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Ivana Čejková, 2022

Cover photos © ivandan / Shutterstock.com, nejron / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-3588-2

*Peteru Dorsettu Gravesovi,
jehož fantazie je bezbřehá.*

Byl jsem ti věrný, Cynaro! Svým způsobem.

Ernest Dowson, *Non Sum Qualis Eram Bonae*

PRVNÍ KAPITOLA

V duchu si to dokážu jasně představit.

Thorn Bluffs, 17. prosince, čtvrté výročí jejich svatby.

Obléká se na večeri, kalhoty z tmavě šedého kepru, plátěná košile v barvě mlžného oparu. Černý sportovní kabát, před hodinou vykartáčovaný a připravený Annunciatou, visí na dosah ruky na vypolstrovaném ramínku. Černé hedvábné ponožky jsou přehozené přes naleštěné černé mokasíny.

Má si vzít vázanku? Kromě příležitostných povinných akcí, jako bylo zasedání správní rady nebo povinný charitativní galavečer, ji už dlouhá léta nenosí. Ani na svatbu nesměl opomenout černý motýlek, který mu svíral hrdlo. Dnes večer raději nebude riskovat, rozhalená košile by ji mohla popudit.

Vybírá si stříbrošedou hedvábnou kravatu.

Mají rezervaci na 17.30 v Sierra Mar. Nezvykle brzy, ale ona bývá v podvečer po druhé dávce antipsychotik mnohem klidnější a poddajnější, přesto by jí však svým vzhledem neměl zavdat sebemenší příčinu k rozčilení. Všechno má předem domluvené. Rohový stůl na prosklené terase vybíhající nad Tichý oceán, k jídlu pak dušené hrušky na začátek, tresku s kaviárem a jemnou máslovou omáčkou beurre blanc a čokoládovou pěnu.

Samozřejmě bez vína. Jen koktejl z levandule a limonády.

Aspoň nebude muset přemýšlet, co si dát.

Možná se jim podaří přežít večeri bez nehody.

Obléká si kabát a kolem zápěstí si připíná otcovy těžké chromované hodinky Breitling. Když vychází ze šatny, zaslechne venku štěkot dvou německých ovčáků. Jsou zjevně rozrušení, jako by vycítili nějakou hrozbu.

Je tu snad nějaký vetřelec?

Zkontroluje monitor kamer na pozemku: brána na příjezdové cestě je bezpečně zavřená. Dostal se sem snad někdo lodí ze zátoky? Sílu rozbouřeného oceánu by žádné malé plavidlo nezvládlo.

Vyjde na terasu s nádherným výhledem na oceán a útesy. Bouře posledních dní konečně ustaly a západ slunce rozzářil oblohu, poslední mraky se vybarvují do zlaté, růžové, azurově modré. Ale hladina je stále rozbouřená, vlny narážejí na útesy a spršky vody se rozstříkují vysoko nad skalami. V zátocce ani za ní na otevřeném moři není žádná loď v dohledu.

Zadívá se dolů na pláž.

Stojí na místě, kde se rozbouřené vlny lámou. Dlouhé světlé vlasy jí vlají ve větru a cípatý lem ledově modrých šatů se jí lepí na nohy. Vypadá jako exotická mořská sasanka, která se vynořila z hlubin klidného tropického oceánu.

Otočí se a zahledí se na dům. Vidí ho?

Vykřikne její jméno, ale vítr mu ho sebere ze rtů.

Obrátí se zpátky k oceánu a udělá krok do zpěněného příboje. Voda se jí pění nad kotníky, namočí si lem šatů, hedvábná látka ztěžkne.

V tu chvíli se dá do pohybu. Proběhne ložnicí a seběhne po schodišti do haly. Vyráží ven a běží dál. K okraji ostrohu, k bráně v oplocení, k polorozpadlým dřevěným schodům vedoucím na pobřeží. Bere je po dvou, po třech, třísky se mu zabodávají do bosých nohou, doprovázen čestnou stráží dvou německých ovčáků.

Když doběhne na písčnou pláž, zakopne o botu. Stříbrný sandá-

lek na vysokém podpatku, až obludně dlouhém a tenkém. Ty boty si nechala ručně šít v Miláně.

Ale vůbec nikde ji nevidí, ani na pláži, ani ve vodě.

Znovu na ni zavolá a pak se poslepu vrhne mezi skály do vln. Proudění jsou tu prudké, silný příboj ho strhne pod hladinu. Mokrý košile a kalhoty ho táhnou stále níž a níž. Rukama se snaží zachytit drsných kamenů, až si je rozedře. Ledová síla do sebe narážejících vln ho téměř přemůže. Řemínek hodinek se mu zachytí o výčnělek skály. Podaří se mu vynořit nad hladinu, vzdušnou vlnou se nechá donést k plochým skalám u břehu a z posledních sil se doplází na písčnou pláž.

Leží na zádech a lapá po dechu. Vykašlává vodu z plic. V očích ho pálí slaná voda a bahno. Psi ho starostlivě očichávají a olizují.

A teď se nad ním tyčí Hectorova tvář, jako vždy netečná. S jeho pomocí vstane.

Protře si oči a hledá stříbrný sandálek. Když ho najde, přivolá psy, aby prohledali malý kousek pláže a našli ten druhý. Ale moře ho jistě pohltilo.

I ona je pryč. Je mrtvá, tím si je jistý. Už pro ni nemůže nic udělat.

Nic, kromě oznámení její smrti policii.

Tak si to alespoň představuju já. Ale na druhou stranu, vždycky jsem měla bujnou fantazii.

DRUHÁ KAPITOLA

Měla jsem to tušit. Myslím *Carlottinu* smrt.

Měla jsem mít oči otevřené dávno předtím, než se to stalo. V posledních dvou sezonách naše sledovanost pomalu klesala a sponzoři mizeli jako pára z chladnouceho čaje.

Ale *Temná Carlotta*, seriál pro malou kabelovou televizi, pro niž jsem psala, nebyl žádný tuctový seriál. Byl lehce dráždivý a erotický, s nádechem černé komedie, v gotickém stylu. Odehrával se v ponurém prostředí Adirondackého pohoří devatenáctého století. Vyskytovali se v něm pomstychtiví duchové lákající novomanžele k hrůzným sebevraždám, upíři chlemtající krev z broušeného křišťálu jako obyčejní lidé pijící martini. Mladé karmelitánky svlékající se z řeholního hávu na pouhé mrknutí statného hrobníka.

Jak jinak by to mohlo skončit?

Na seriálu jsem se podílela už od jeho začátku před šesti lety, začínala jsem jako řadová stážistka, pak jsem se vypracovala na pozici scenáristky. Ve své práci jsem byla dobrá a milovala jsem ji. Což bylo zvláštní, protože na gotičku nevypadám. Mám rozevláté světle hnědé vlasy, zářivé šedé oči, které na mě prozradí všechno, co si myslím. A málokdy nosím černou, protože v ní vypadám příliš bledě.

Ale vždycky mě přitahovaly děsivé a strašidelné historky. Když jsem byla malá, představovala jsem si docela laskavou postavičku – kostru

jménem paní Kostička, která žila pod mou postelí a chrastila kostmi, kdykoli zahřmělo.

Na Halloween pro mě žádné princeznovské čelenky neexistovaly. „Chci být mumie,“ trvala jsem na svém. Máma milovala divadlo, a tak mi vyhověla. Obvázala mi celou hlavu gázou, kterou namočila do studeného čaje, aby vypadala věrohodně špinavá a rozkládající se.

Možná se takhle moje slabost zrodila, když mi byly tři roky a otec ze dne na den zmizel. V tom věku jsem samozřejmě neměla pojem o smrti. Chápala jsem jen to, že jeden den jsem měla tatínka, kterému jsem seděla na klíně a tahala ho za rozčepýřené zrzavé vlasy, a druhý den už tam nebyl.

Kde je táta?

Měl nehodu, miláčku.

Ale kam šel?

Jdi spát, zlatíčko. Necháám ti rozsvícenou lampičku.

Otec prostě najednou zmizel. A svým způsobem s ním umřela i máma. Nikdy se znovu nevdala. Každého nápadníka poslala rychle do háje a veškerou svou vášeň vložila do hraní v místním divadle. Vyměnila romantiku skutečného života za jevištní představení.

A tak jsem si začala představovat, že mrtví nezůstanou mrtví. Že se do našeho světa vrací, i když třeba jako chrastící kosti, příšery ve shnilých hadrech nebo upíři chlemtající krev.

Seriál *Temná Carlotta* byl pro mě jako stvořený. Jenže pak taky zmizel.

Bylo říjnové sychravé ráno. Hlavní scenárista Wade O'Connor si mě zavolal do kanceláře. Wade byl můj šéf a zároveň důvěrník – pohledný chlapík s počínající dvojitou bradou, jak si vytahoval kůži na krku, když byl nervózní. Zrovna teď za ni škubal jako šílený.

„Mám špatné zprávy, Janie. Raději se posad.“

Cítila jsem, jak se mi z obličejů vytrácí krev. Další špatné zprávy už nevydržím. Ne s tou odporně sladkou vůní máminých smutečních květin, kterou jsem ještě cítila v chřípí. „Co se stalo?“

„Zrušili nás. Koncem příštího měsíce.“

„Zrušili?“ Připadalo mi to naprosto nesmyslné.

„Jo. Místo našeho seriálu budou vysílat wellness show. Šestiminutové kardio, bobule, co léčí rakovinu... a tak. Omlouvám se, že ti to musím říct zrovna já.“

Prohlížela jsem si fotky hvězdných herců našeho seriálu nad Wadeovou hlavou. Dokonalé úsměvy s vybělenými zuby, rafinované účesy... dodávalo jim to určitou rodinnou podobnost. Vždyť my jsme byli jako rodina! Herci a štáb, jedna semknutá, nerozlučná rodina.

Lži!

Měla jsem chuť ty rozšklebené obličejů strhnout ze zdi a rozbít je o Wadeův stůl, chtěla jsem křičet, kopat a zuřit. Ale neudělala jsem to.

Místo toho jsem znovu nasadila mamčin výraz *pro všechny pohromy*, ať už šlo o smrtelnou nemoc, nebo o ztracený recept na kmínové sušenky.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ řekla jsem.

To bylo v říjnu a teď byl konec května. Seděla jsem se zkříženýma nohama v okně svého bytu v Cobble Hill a dopíjela lahev sancerre – bůhvíproč otevřenou, protože byla napůl zoctovatělá, MacBook mi ležel na klíně. Odpoledne jsem si vyhradila na účty – a těch se mi nahromadilo opravdu hodně. Bylo vlhké, studené jaro, jeden ponurý den za druhým, a deprimující déšť bubnoval do okna.

Byla jsem bez práce téměř osm měsíců. Zatahala jsem snad za

všechny možné nitky, zaklepala na všechny dveře. Ale v uplynulém roce byla krize a my jsme nebyli jediný seriál, který se zrušil. A tím narostla řada seriálových scenáristů, kteří bušili na stejné dveře. „Jen vydrž do podzimu,“ nabádal mě můj agent. „V létě je mrtvo – pak se to zase rozjede.“

V březnu mi došlo poslední odstupné. Nikdy jsem si moc nenašpořila, a to málo, co jsem měla, se rychle tenčilo a pomalu se stávalo výplodem mé fantazie. Budila jsem se ve tři ráno s pocitem blížícím se panice. Nájemné za byt bylo přemrštěné i na brooklynské poměry. Prohledala jsem webové stránky a hledala levnější bydlení, rozeslala e-maily všem známým. Ale ani jedna nabídka mi nevyhovovala.

A mezitím stále přicházely další a další složenky a výdaje.

Posilnila jsem se douškem vína a otevřela první obálku.

Hospicové služby Tender Care. \$2,647.19. **DLUŽNÝ ZŮSTATEK PO SPLATNOSTI.**

Do prdele. Na tohle jsem zapoměla. Už je to devět měsíců od chvíle, co jsem maminčin popel rozptýlila z promenády v Ocean City (nelegálně, před svítáním), a pořád jsem splácela to, co nepokryla pojišťovna. Chtěla jsem pro ni tu nejlepší péči a nelitovala jsem toho. Jenže teď se mi najednou všechno vrátilo: její jídelní kout proměněný v nemocniční pokoj, skříňka přeplněná lahvičkami a injekčními stříkačkami, pípající monitory na příborníku a *vrzání... vrzání* bot s tlustou podrážkou na linoleu.

V hrudi mi nabobtnala bublina ztráty, smutku a viny.

Seskočila jsem z okenní sedačky, šla do kuchyně a nalila si do sklenice zbytek vína. Pila jsem dost, ale bylo mi to jedno.

Když mi zazvonil mobil, sáhla jsem po něm.

„Takže ještě žiješ,“ ozval se veselý baryton Otise Fairfaxe. „Jak to, že mi neodpovídáš na esemesky?“

„Promiň, dneska jsem se ještě nedívala.“

„Páni, to vypadá, že máš pořádnou depku.“

„Jo, asi máš pravdu,“ zamumlala jsem. „Už celou věčnost prší a mám pocit, že jaro nikdy nepřijde. Myslím opravdový jaro, s rozkvetlými dříný a narcisy a tak.“

„Jo, jasně. Ale je to jen déšť, ne?“

Znal mě příliš dobře. Otis byl jako moje rodina... jako mladší bratr – takový, který věčně bourá auta a nechává se vyhazovat z práce a pak přísahá bohu, že tentokrát už to zvládne. A i když mu to vlastně vůbec nevěříte, vroucně si přejete, aby to byla pravda. Před dvěma lety se odstěhoval do Kalifornie, kde se přihlásil do kulinářské akademie v Sausalitu – aby se z ní hned nechal vyhodit. Už několik měsíců jsem o něm neslyšela.

„Kde teď jsi?“ zeptala jsem se. „Pořád pracuješ v tom bistru?“

„Bože, ne, tam jsem už dávno skončil. Vedoucí byl takový malý Mussolini. Teď jsem v Big Sur a pracuju pro bratrance. Má obrovský sídlo na pobřeží s nádherným výhledem na oceán a říká se mu Thorn Bluffs. Najal si mě jako soukromýho kuchaře a občas mu pomáhám s chodem domu.“

„To zní skvěle.“

„Jasně že jo, a proto ti volám. Dostal jsem ten tvůj mail, že sháníš střechu nad hlavou. Poslouchej, bratranec má na pozemku takový domek, fakt pěkný a nikdo ho nepoužívá. Mohla bys tu přes léto bydlet, možná dýl... třeba i zadarmo.“

„Počkej,“ vyhrkla jsem. „Myslíš v Kalifornii?“

„Jo. Víím, že je to na druhým konci světa, ale je to pro tebe ideální místo. A nebudeš muset platit žádný nájem.“ Ze sluchátka se ozvala kakofonie štěkotu. „Počkej chvílku, musím vyhodit psy z kuchyně.“ K psímu rachotu se přidal jeho hlas: „Ven, všichni! Vypadněte odsud! Právě teď máme pět psů, který jsem dostal na starosti. Tak kde jsem to skončil?“

„Domek s výhledem na oceán. V čem je háček?“

„Žádný není. Tedy, žádný velký. Až na Evana – to je můj bratra-

nec –, má dceru, která k němu přijede na letní prázdniny. Je jí třináct..., takže puberťáčka, znáš to, ne? Původně měla jet k babičce, ale ta si zlomila kyčel. A její máma před pár lety umřela...“

Nadechla jsem se. „Jak?“

„No, pracovala pro nějakou nevládní organizaci a jako humanitární pracovníce odjela do Afriky pomáhat. Snědla nějaký jídlo a netušila, že v něm jsou arašídý. Byla na ně alergická. Evan do té doby ani netušil, že nějaké dítě má. Byl to úlet na jednu noc a ta ženská se už nikdy neozvala.“

„Chudák holčička,“ zamumlala jsem.

„Jo, má holka smůlu. Ale napadlo mě, že bys ji mohla chápat, protože ti máma taky umřela, víš? Promluvit si s ní a tak.“

„Jen si s ní promluvit?“

„No, nejen to. Ve škole jí to moc nejde a z nějakých předmětů propadla, takže tu bude chodit do letní školy. Ale potřebovala by ještě další doučování. Samozřejmě bys dostala zapláceno... tedy kromě toho ubytování. Bratranec umí pustit chlup.“

„Nikdy předtím jsem neučila,“ řekla jsem.

„Není to nic těžkýho. Francouzsky umíš, ne? A třeba zeměpis je hračka – stačí si předem projít učebnici.“

„Ale proč já? Proč si nenajme profesionálního učitele?“

„Evan nemá rád lidi, který nezná. Řekl jsem mu, že jsi pro mě něco jako rodina a já jsem zase rodina pro něj, takže jsme svým způsobem všichni tak trochu příbuzní.“

Cítila jsem se malátná. Zoctovatělé víno mi stouplo do hlavy. „A co dělá ten tvůj bratranec?“

„Vlastně je to bratranec z druhého kolena. Je podnikatel, financuje začínající firmy, většinou v Silicon Valley.“ Až příliš nenuceně Otis dodal: „Možná jsi o něm už slyšela. Jmenuje se Evander Rochester.“

Šokovaně jsem to jméno vyslovila. „Ten, co zavraždil svoji ženu?“

„Takže jsi o tom slyšela?“

„No jo, Otisi. Teď v zimě to bylo ve všech novinách a médiích. Jeho žena byla slavná modelka... Beatrice McAdamsová, ne?“

„Jo, ale on ji nezavraždil. Panebože, byla to sebevražda! Utopila se. Byla schizofrenička nebo tak něco. Všichni věděli, že je blázen. Zničila si kariéru modelky, protože při focení pro *Vogue* bodla fotografa špendlíkem brože přímo mezi oči.“

Překvapeně jsem se zasmála. „Opravdu?“

„Jo, a dělala ještě horší věci. Navíc se ji Evan tenkrát snažil zachránit, ale přišel pozdě. Její tělo odneslo moře. Proud je tady zabiják.“ Nervózně se zasmál. „Podívej, nic ti nehrozí, jestli se tohohle bojíš. Chci říct, že bych tě sem netahal, kdyby ti někdo mohl v noci podříznout krk nebo tak něco.“

„Já nevím, Otisi,“ váhala jsem. „Ty jsi do všeho moc hrr.“

„Ale tohle jsem si promyslel. Fakt chci, abys přijela a pomohla mi tu. Nevím, jak to jinak zvládnu. Jsem zavalený spoustou povinností... Evan je stejně skoro pořád pryč, takže tu budu jen já, Sophia a pár dalších lidí. Jsem tu prakticky jako ve vězení.“

Odmělčela jsem se. „Proč mám pocit, že mi něco tajíš?“

„Říkám ti všechno, fakt. A bude se ti tu líbit, slibuju. Je to blízko Carmel-by-the-Sea, kde je spousta uměleckých galerií, to máš taky ráda, ne?“ Zapípal mu telefon. „To je on, musím končit. Pošlu ti nějaký fotky.“ Zavěsil.

Dopila jsem sancerre. Typický Otis, navrhne mi, abych si odskočila do Kalifornie, jako by to byl výlet autobusem společnosti Hampton Jitney do Montauku na Long Islandu.

Cinknutí v telefonu mi oznámilo příchod zprávy. Dvě fotky. První byla nádherná akvamarínová zátoka obklopená svažujícími se pastelově zbarvenými útesy. **Výhled z tvého domku!**

Na druhé pak rozmazané selfie Otise v bílé kuchařské zástěře a s naběračkou. **Já v kuchyni!!**

Chyběl mi. Víc, než jsem si připouštěla. *Byl jako rodina.*

Venku se dešť změnil na bezútešné vytrvalé mrholení a byt se pomalu nořil do šera. Bylo to první místo, na které jsem se šla podívat, když jsem musela okamžitě opustit podkrovní byt toho podvodníka Jeremyho, a hned jsem se sem nastěhovala. Ale i kdybych si ho mohla z finančních důvodů dovolit, nechtěla jsem tu zůstat – měla jsem odtud plno špatných vzpomínek.

Místa, o kterých se Otis zmínil – Big Sur, Carmel-by-the-Sea –, mi připadala plná romantiky. Představovala jsem si útesy, do nichž s neochvějnou pravidelností narážejí mořské vlny, v dálce vyzvánějí misijní zvony...

A ubohou mladou dívkou, která tak náhle přišla o matku. Soucítila jsem s ní, i když jsem o ní nevěděla nic bližšího.

Možná bych jí mohla pomoci. Stejně jako bych mohla být oporou Otisovi, aby si tuhle práci udržel... aby našel nový smysl života...

Ale co přede mnou tají?

Byla jsem si naprosto jistá, že mi neřekl všechno.